

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. Варна, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. Атанасов
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Десислава Ц. Величкова
в присъствието на прокурора Ж. Ем. Ен.
като разгледа докладваното от Трайчо Г. Атанасов Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20223100600356 по описа за 2022 година

Предмет на въззивното производство е присъдата по НОХД № 2352/21 г. на ВРС, първи състав, постановена на 20.01.2022г., с която подсъдимите **Д. Д. М.** и **ЯНК. Д. Д.** са признати за невиновни и оправдани по обвинението за престъпление от общ характер наказуемо по чл.198 ал.1 вр. чл.20 ал.2 от НК.

Въззивното производство е образувано по протест на прокурор при ВРП с който се иска отмяна на първоинстанционната присъда, осъждане на подсъдимите и налагане на наказания в средния законоустановен размер. Постъпили са и допълнителни мотиви към протеста.

Прокурорът от въззивната прокуратура поддържа протеста, като счита, че са налични противоречия в мотивите на съда, както и необоснованост на правните изводи. Пледира за отмяна на първоинстанционната присъда и налагане на наказания в размера поискан от прокурора пред първата инстанция.

Срещу протеста на са постъпвали възражения.

В хода на въззивното производство защитата на подсъдимия Я.Д. в лицето на адв.Н. Б. от АК – Варна намира присъдата на ВРС за правилна и законосъобразна и пледира за потвърждаването и.

В правото си на лична защита подс.Д. се придържа към изложеното от адвоката си, като в последната си дума моли да се потвърди присъдата.

Защитата на подс.М. в лицето на адв.Й.Г. от АК – Варна счита, че не е доказано

извършването на престъплението грабеж, като педира за потвърждаване на присъдата на ВРС.

Подс.М. в правото си на лична защита поддържа изложеното от защитата, като в последната си дума моли за потвърждаване на първоинстанционната присъда.

Окръжният съд намира, че възраженията на прокуратурата срещу присъдата не следва да се разглеждат по същество, тъй като по реда на чл.314 ал.1, от НПК се констатира съществено нарушение на процесуални правила от категорията на посочените в чл.348, ал.3 от НПК, изискващо отмяна на постановения съдебен акт и повторно разглеждане на делото от първата инстанция.

Разглежданата присъда е порочна в частта на мотивите и проверката на правилността ѝ е невъзможна поради вътрешно противоречие, което не позволява да се установи какво е вътрешното убеждение на съда. Константната и изцяло безпротиворечива практика на ВС на РБ, намерила израз в множество решения, се свежда до това, че когато от присъдата /като единство на диспозитив и мотиви/ не може да се установи действителната воля на решаващия орган, е препятствано от една страна правото на защита /ефективното му упражняване предполага ясно и точно знание за приетите фактически положения, съображенията за отхвърляне на някои доказателства и за взетото решение/, а от друга страна проверката относно правилността на взетото решение.

Проверяваната присъда е порочна поради противоречие във мотивите и липса на такива.

На първо място на страница 85 по делото е посочено при това на два пъти, че „Протоколът за оглед на местопроизшествие не е индивидуален административен акт, а процесуален документ по смисъла на чл.128 от НПК и доказателствено средство за извършване на съответните процесуални действия, за реда по който са извършени и за събраните доказателства“. Доколкото по делото не е извършван оглед на местопроизшествие нито в съдебната, нито в досъдебната му фаза буди недоумение какво доказателство се обсъжда в мотивите и какво значение има дали съответното действие по разследването има характеристика на индивидуален административен акт или не.

На следващо място при извеждане на фактическата обстановка в мотивите на л.83 гръб абз.последен се приема, че „Подс.М. започнал да обсъжда с подс. Д. възможността да заложи часовника, след което излязъл ...“, а на страница 86 гръб се приема, че няма данни за наличие на общ умисъл у подсъдимите, т.е разговора между двама подсъдими как да се разпоредят с чуждата вещ се приема като липса на данни за общност на умисъла. Подобен извод противоречи на каквато и да била житейска логика, неподкрепен е с доказателства и води до противоречие между приетото във фактическата обстановка и изведените правни изводи.

Освен това за да приеме изложената във мотивите фактическа обстановка за установена съдът е посочил, че това се извежда отчасти от обясненията на подсъдимите – л.84 абз.2.

Обясненията на подсъдимите обаче не са обсъдени, като единствено в абз.3 на л.84 в четири реда е възпроизведено основното в техните обяснения и посочена учебникарската формулировка, че освен доказателствено средство те са средство и за защита и тяхната достоверност следва да се прецени с особено внимание. Вместо да обсъди обясненията на подсъдимите и да посочи в каква част ги кредитира и в каква не като посочи и съответните доказателства от които се установява това съдът е преминал към обсъждане на показанията на свидетелите Ч. и Петров. Като си е спестил усилия в тази насока съдът се е лишил от сигурна основа за обективна оценка на доказателствените източници. Ако бе обсъдил обясненията на подс.М. първостепенният съд би следвало да даде отговор на въпроса кредитира ли ги в частта, че Ч. сам е дал часовника си за да може подсъдимия да го заложи и с парите да купи наркотици, които заедно да употребят и какво е попречило на пострадалия лично да си заложи часовника. При извеждането на фактическата обстановка в мотивите си ВРС не приема, че след като е заложил часовника на Ч. подс.М. се е върнал в мазата и заедно с другия подсъдим и пострадалия са консумирали закупените вещи, а от друга страна кредитира в „основни линии“ обясненията на подсъдимите. В кои линии обясненията на подсъдимите са кредитирани и в кои не е въпрос отговор на който не е даден в мотивите на ВРС.

При обсъждане на показанията на св.Т. /майка на пострадалия/ първостепенният съд е посочил, че е отчел показанията при формиране на фактическите си изводи по отношение на събитията, които тя лично е възприела. Без коментар обаче са оставени показанията на свидетелката за обективно възприетото от нея, че „Очите му бяха червени, той е плакал и те са го обиждали, че е ревал като .... Няма да споменавам. Целия беше в кръв. Дънките му бяха в кръв. Показа ми, че е удрян в бъбреци, по лицето.“ Наличните увреждания по лицето констатирани от майката следователно възприети от съда сочат на физическо въздействие върху същия значително по-интензивно от възприетия при извеждане на фактическата обстановка ударен шамар от подс.Я.Д.. В случай, че не приема изложеното от свидетелката за достоверно съдът е следвало да изложи съображения в тази насока, респективно въззивния съд да извърши проверка на правилността им.

За да отчете, че действията на подс.М. не попадат и в приложното поле на друго престъпление съдебния състав е извел мотиви, че макар и да е извършил правни действия с часовника на Ч. липсват доказателства той да не е имал намерение да откупи и да върне вещта. Тук на първо място въззивния съдебен състав не може да се представи какви биха могли да бъдат действията които да обективират намерението на М. да откупи и върне вещта /нотариално заверена декларация, съобщение в средствата за масова информация и др./, а от друга страна реда на размисли на първостепенния съд почти изцяло би изключил приложението на чл.206 ал.1 от НК в болшинството от случаите когато с чуждата вещ се извършват разпоредителни действия посредством залагането и в заложна къща. Освен това ВРС не е отговорил на резонния според ВОС въпрос защо при условие, че притежава телефон и чантичка, които би могъл да заложи, подс.М. е заложил часовника на св.Ч..

Вместо да подложи на детайлен анализ събраните по делото доказателства и при наличното

противоречие на доказателствени материали да даде отговор кои от тях приема и кои отхвърля, първостепенния съд пространно е коментирал възражения за допуснати процесуални нарушения възведени след приключване на разпоредителното заседание, въпреки преклузията въведена с разпоредбата на чл.248 ал.3 от НПК, както и възражения за реда за разпит на непълнолетен свидетел въпреки ясната разпоредба на чл.140 ал.2 от НПК недаваща възможност за каквито и да било тълкувания.

Съдържащите се в гласните доказателствени източници факти при извършване на цялостен и задълбочен анализ биха дали възможност за формиране на несъмнени и безпротиворечиви фактически изводи, което обаче в случая не е направено.

Изложените по-горе констатации дават основание за извод за допуснати от първостепенния съд нарушения на правилата за проверка и оценка на доказателствата по делото – чл.107 ал.5 от НПК и тези нарушения са съществени доколкото нарушават правата на страните в процеса и възпрепятстват правилното приложение на закона. Налице е основание по чл.348 ал.1 т.2 от НПК за отмяна на първоинстанционния съдебен акт и връщане на делото на първата инстанция за ново разглеждане от друг състав на ВРС. При това ново разглеждане съдебния състав следва да проведе пълноценно съдебно следствие при което да отстрани противоречията в гласните доказателствени източници /ако възникнат такива/ по предвидения в закона ред и да извърши пълноценен доказателствен анализ въз основа на който да формира своите изводи по фактите и правото.

С оглед на изложеното първоинстанционния съдебен акт следва да бъде отменен, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд от стадия на разпоредителното заседание.

Водим от горното настоящия състав на въззивната съдебна инстанция на осн. чл.335 ал.2 вр. чл.348 ал.3 т.1 от НПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъдата на Варненския районен съд първи състав по НОХД № 2352/21 г. на ВРС, постановена на 20.01.2022г., и **ВРЪЩА ДЕЛОТО** в първата инстанция **ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ** от друг съдебен състав.

Решението е окончателно и не подлежи на касационна проверка.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____